

1 Miranda

Een flinke dot gas was genoeg. De auto kwam los uit de modder en reed met een ruk verder over het hobbelige pad. Enkele honderden meters voor mij flakkerde er een lichtje tussen de bomen. Opgelucht zag ik de contouren van de villa opdoemen. Het zag er stil uit. Wat als er niemand thuis was? Dan kon het interview niet doorgaan. Teleurstelling schoot door me heen.

Net toen ik uit mijn auto stapte, hoorde ik krakende voetstappen achter me.

‘Hi, niet schrikken! Jij bent vast Miranda. Loop je met mij mee? We verwachten je, hoor,’ zei de vrouw achter me. Ik probeerde te verbergen dat ik wel degelijk was geschrokken.

Zonder dat wij ons aan elkaar hadden voorgesteld volgde ik de vrouw. In het tochtportaal pakte ze een soort metalen koektrommel van een plankje. ‘Je mobiel alsjeblieft,’ zei ze, terwijl ze het ding geopend voor mijn neus hield. ‘Sorry, maar dit moet even.’ Ik gehoorzaamde. Ze zette de trommel met mijn iPhone erin terug op het plankje. ‘We moeten voorzichtig zijn, dus we willen niet dat je via je mobiel getraceerd kan worden.’

Ik knikte, wetend dat ik beter maar kon doen wat ze van me vroeg.

‘Hang je jas maar aan de kapstok. Je kunt alles in je zakken laten zitten,’ zei ze. Toen ik dat had gedaan, fouilleerde ze me van top tot teen. Ze deed het grondig en zonder omhaal. Haar capuchon zat strak over haar hoofd en een gebreide sjaal om haar nek bedekte haar mond en neus. Ik kon alleen haar ogen zien. Die keken me vanachter een bril met een dik, zwart montuur onderzoekend aan.

Zachtjes ging de deur naar de donkere gang open. Om de hoek van de deur verscheen een spierwitte, behandschoende hand. De

vrouw legde mijn autosleutel erin. Shit, die had ze kennelijk tijdens het fouilleren uit mijn jaszak gehaald.

‘Wacht even!’ protesteerde ik nog. Maar ze liep door de gang en ging een grote keuken binnen. Ik liep achter haar aan.

‘Ga zitten, Miranda.’

De andere vrouwen kwamen in stilte binnen.

Daar zaten we dan. Zeven paar ogen richtten zich op mij. De vrouwen hadden allemaal dezelfde zwarte pruiken op, dezelfde brillen met een dik, zwart montuur op hun neus en dezelfde knalrode lippenstift op hun lippen. Verder hadden ze witte handschoenen aan. Mijn hart ging tekeer. Was ik wel veilig?

De vrouw die mij had binnengebracht schraapte haar keel. ‘Ik zie dat je het spannend vindt. Wij ook. We moesten er zeker van zijn dat je niet gevolgd werd, dat je geen opnameapparatuur bij je had en dat je niet getraceerd kon worden via je mobiel. Voor de zekerheid hebben we je auto een stuk verderop geparkeerd. Je snapt vast wel dat we heel voorzichtig moeten zijn.’

Ik knikte instemmend.

‘Goed. Van ons heb je echt niets te vrezen.’

Ineens lachte ze vriendelijk naar me en deed ze haar capuchon en sjaal af. Haar hele gezicht lichtte op en ik zag een lieve, wat oudere dame die mij met flets grijze ogen opnam. Daarna was haar gezicht meteen weer uitdrukkeloos.

‘Ik ben de voorzitter. Je mag mij Roos noemen.’

Weer knikte ik voorzichtig. Aha, de *girl boss*... ‘Ik zou graag wat aantekeningen willen maken. Zou ik mijn notitieblok en pen mogen gebruiken?’ vroeg ik voorzichtig. ‘Ze zitten in mijn jaszak.’

‘We laten je spulletjes nog even in de gang. Eerst moeten we wat zaken afhandelen. Misschien is het handig als wij ons allemaal kort aan je voorstellen.’

Eén voor één hoorde ik de stemmen van de andere vrouwen. Conia en Lale hadden samen met Roos en Veronica De Groep gestart. Later hadden Iris, Trudy en ten slotte Chris zich bij hen aangesloten. Ze beloofden mij dat ze me hun redenen hiervoor op een later moment zouden vertellen.

Nu ik ze wat beter kon bekijken, zag ik dat de vrouwen...